

1m Той мина и се спре при старата чешма
тъй навикъ беше му отъ първо още време:
написка се, измъй, и сетне се възйеме
на кулата си. Спрянь, изви се той сега,
озърна се, и тамъ отпуснато ръка
на плочата подпре . . .

1a

Бълболи си чешмата
презъ нѣви оловни, и тъмно въ тишината
Каточе някому приказва своя блянъ,
кой знае дѣкашѣнь, какъвъ. И замечтанъ
се въ нейний говоръ тихъ Мъдрителя заслуша.
Каточе въ нея скритъ се вътре някой сгуща,
избълбли, сниши се, застене, склокоти,
презъ крайната се цевъ провре, зашопоти,
изплаче, — а отсамъ, другъ въ другата простене,
изшитка, сякаше изгубилъ е търпене
да чува стонъ и плачъ. А също като зевъ
да зина, тутакси презъ средната се цевъ
обадѣ другъ, сърдитъ, и строго имъ се сопна,
смълча се, дръпна се навътре, съ нешо хлопна
тамъ, и задавено отново зина зълъ:
болъ-бълъ, бълъ-болъ, шъ-шъ, и пакъ — болъ-бълъ...
И глъхналата нощъ, каточели витае
надъ нея някакво предчувствие се мае
и дѣхъ е спряла тя да чака. Дали знакъ
е неи обещанъ? И него въ тоя мракъ,
Очаква няма тя? Отъ де и за какво ли? . . .
А на мегданя тамъ чешмата си бълболи
богъ знае за какво, останала въ нощъта
сама. Изклокоти и тъмно въ пустошъта
изплаче, изведнѣжъ прекъснала шумтене,
и пакъ изклокоти, изплаче и простене.

у у -

2 8
1 8

7 шъ
1 8

